

fölött. Úgy, hogy én már a terem zsongásán át, az osztrigák, homárollók, aszpikos kardhalak, gombapástétomok, meleg sajt mártások és hideg saláták gőzein át, a kések, villák és poharak csilingelésének fátylán át egyre csak apa arcát lestem. Lestem, mikor szótlanodik el, válik arca rövid, őszes szakála alatt végképp kifürkészhetetlenné, legvégül elszánttá, mint amikor hosszú útra készül. Közben azt kívántam, bárcsak megkutyálná magát, és többet ne menne sehová. Vagy éppen hogy menne, indulna tüstént, és sose lássuk többé.

Takáts Gyula

A SZÓ ARRÓL ÉS AKI

1

Hogyan lenne bölcs az, akit
kertje fölött emelget a remény?
Bizony bölcsebbek a fügék,
csak épp Csu Fu nem érti és a többi,
mit is mond a fű és mit az ég...

2

Valami köd és azon át
a könyvek szeme is aligha lát...
És a szó, arról és aki mondja,
szavait annak, hova írja?

A SÁRGA SZIRMON TÚL

Akárcsak a füge virága
Csu Fu is hallgat rája,
mert a titok a titkot hallja...
És ága, ha néha nyitja,
a sárga szirmon túl a szikla
a verseket már vele mondja.

NAPFÉNYRE SZÚRNI

Siet Csu Fu, hogy lássa még
füzetlapján hol a szöveg.
A nap lement és messze még a hold...
Sötétben mást mit is tehet?
Írja gyorsan, amíg csak lát,
hegyn-hátán rakva a betűket...
És reggel bizony hogy szebb a hajnal,
s napfényre szúrni nem is lehet
a naplementi, esti verseket.

A BARLANG ÉS A KŐ KÖZÉ

Csu Fu, mert lassan egyre fázik,
berakná barlangjának köveit,
de a zöld pók és tücsök?
Kinyitja rájuk inkább könyveit.
És üldögélve már a vak sötétbe,
a versek fölött, mintha derülne.
Virágot ültet valaki
a barlang és a kő közé a fűbe?...

ÉS A FALON ÁT

Visszaolvasni nem lehet.
Itt a sötét... Nem is olvassa hát,
egyre írja csak vakon tovább...
– Hol is az ablak? – ... És a falon át
nem is Csu Fu... Őt nézi a világ.